

Η Φ Υ Σ Ι Σ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνοργάνται είσι δεκτοί πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα καὶ αἱ εἰκόνες συνοργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων Ἀγγελίας μετ' εἰκόνων. Συνορμαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους, προκληρωταί

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κίβρια καὶ πρακτορεία. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσὸδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14 Οἱ συνορμηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικά ἔργα τῆς εὐσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὀδὸς Ἐρμοῦ ἀριθ. 45—47. Οἰκία Τσαουσοπούλου.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερ. δρ. 8.—Ἐξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἐπειγουσα γνωστοποίησις.—Ὁ ἥλιος, ὑπὸ Φ. Πρίντζη.—Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον.—Σημειώματα περὶ γάμου, ὑπὸ Δούσμ.—Αἱ σπουδαίταται μ. Χ. μηχανικαὶ ἀνακαλύψεις καὶ ἐπινοήσεις.—Οἱ στίχοι μου καὶ τὸ βιβλίον μου, ὑπὸ Χρ. Βασιλέτη.—Ὁ ὕστερον τοῦ ναύτου ἀποχαιρετισμὸς, ὑπὸ Κ. Δεληγιάννη.—Ἡ ξενιτιά, ὑπὸ Γ. Πολίτου.—Παντοῖα.—Ἐντυπώσεις Πατρῶν καὶ Πύργου. Ἐπισκεψίς τῶν συνορμητῶν τῆς „Φύσεως“ ἐν ὧρα πενίας, ὑπὸ Φρ. Πρίντζη.—Ἡ ἀνατολὴ τῆς Σελήνης, ὑπὸ Παλιρέως.—Σ. Κερνὸ καὶ ἀριθ. 7, ὑπὸ Ἰ. Πετρώφ.—Ὀπώραι.—Αἰνίγματα.—Ἀλληλογραφία.—Ἐπιστημονικὸν καστρινόν, ὑπὸ Φ. Π.—Ἀγγελίαι.

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

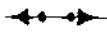
Ἐπικειμένης, ὡς προηγγέλαιμεν, τῆς προσεχοῦς ἐκχυδέσεως τῶν λαχειῶν τῆς «Φύσεως», ὡς γενητομένης κατὰ τὰ εἰωθότα, τὴν προσεχῆ 1ην Ἰανουαρίου τοῦ 1895, καὶ ἐπειγόμενοι νὰ τακτοποιήσωμεν πρὸς τοῦτο τὰ τῶν λαχειῶν, σχετικῶς πρὸς τοὺς πληρώσαντας τὴν συνορμὴν τῶν τοῦ τρέχοντος ἤδη πέμπτου ἔτους τῆς „Φύσεως“ παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς καθυστεροῦντας ἐτι τὴν ἑαυτῶν ὀφειλὴν ἡμετέρουσ συνορμητῶν, τοὺς ἐν τε τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ διαμένοντας, ὅπως εὐαρεστούμενοι, μᾶς ἀποστελῶσι συντόμως ταύτην καὶ τοῖς ἀνταποστελῶμεν τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις τῶν, διότι ἐν ἐναντία περιπτώσει δὲν θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὰς κληρώσεις,

Ὅμοιως παρακαλοῦνται καὶ πάντες οἱ ἡμέτεροι ἀνταποκριταί, ἵνα μᾶς ἀποστελῶσι διὰ πρώτης εὐκαιρίας τὰ εἰσπραχθέντα, πρὸς ἀποφυγὴν δικαίων παραπόνων.

Ἐλπίζομεν, ὅτι πάντες οἱ καθυστεροῦντες θέλουσι συμμορφωθῆ ταχέως πρὸς τὴν παράκλησίν μας ταύτην, ἀφ' οὗ ἄλλως τε θέλουσι δικαίῳσει καὶ τὰς ἡμετέρας προσδοκίας συντελοῦσας πρὸς ἐκδοσὴν ἔργου τόσον κοινωφελοῦς, ὅσον καὶ χρησίμου, ἀγωνιζομένου πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ Ἑλληνοπρεποῦς σκοποῦ του, τοσοῦτον πιστῶς, τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς.

Ὁ Διευθυντῆς
Φ. Πρίντζης

Ο ΗΛΙΟΣ

Ὁ ἥλιος, ὡς γνωστὸν, εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς τὸ κέντρον καὶ ὁ ἀξὼν τοῦ πλανητικοῦ ἡμῶν συστήματος, ὑπεῖκων καὶ αὐτὸς εἰς γενικωτέρους ἐτι νόμους, διότι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἄστρον ἐν τῷ οὐρανῷ, δηλ. εἰς ἀπλοῦς στρατιώτης ἢ τὸ πολὺ εἰς ὑπαξιωματικὸς ἐν τῇ μεγάλῃ στρατιᾷ τοῦ σύμπαντος, ὡς πάντες οἱ ἀστρονόμοι βεβαιοῦσιν.

Τοῦτο ὅμως οὐδόλως μειοῖ τὴν μεγάλαν, ἢν ἐνέχει, πρὸς ἡμᾶς σημαντικότητα. Διότι ἀνευ αὐτοῦ ὁ ἄνωθεν οὐρανὸς μᾶς θὰ ὄχρηα καὶ ἡ θέσις ἡμῶν καὶ τῆς γῆς θὰ ἦτο προβληματικὴ. Κατὰ συνέπειαν δὲ τούτου ὁ ἥλιος κατέστη ἀπό

τινος ἀντικείμενον σπουδαίας ἐρεύνης ἀπὸ μέρους τῶν ἀρμοδίων, καὶ χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν εὐχαρίστως ἀναγράφομεν ὧδε ἐν μεταφράσει τὰς ἐπὶ τῶν συστατικῶν αὐτοῦ προσφάτους

μελέτας καὶ συμπεράσματα τοῦ σοφοῦ ἀστρονόμου τῶν Παρισίων κ. Rigourdan. Κεντρικὸς πυρῆν, συγκείμενος ἐκ μάζης ἀερῶδους καὶ ἀτμῶν διατηρουμένων ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, διὰ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτοῦ θερμοκρασίας ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τοῦ ἡλίου. Αἱ οὐσαὶ ὑποβαλλόμεναι εἰς μεγίστην πίεσιν διατηροῦσι τὴν γλοιώδη κατάστασιν καὶ ποιᾶν τινὰ πυκνότητα.

Περίξ τοῦ πυρῆνος ὑπάρχει φωτεινὴ σφαῖρα, αὐτὴ ἀκριβῶς, ἥτις προσβάλλει τοὺς ὀφθαλμοὺς μας καὶ ἢν οἱ σοφοὶ ὀνομάζουσιν **φωτὸσφαῖραν**, ἥτις τίθησι τὰ ὄρια τοῦ ἡλιακοῦ σώματος, ὡς δεικνύουσιν ἡμῖν αὐτὸ οἱ φακοὶ καὶ τὰ τηλεσκόπια.

Περίξ δὲ τῆς φωτοσφαίρας ταύτης ὑπάρχει διακεχυμένον εἶδος ἀτμῶσφαιρας πυκνότητος σχετικῶς λεπτῆς, μόλις δεκάδος χιλιομέτρων ὑπολογιζομένης, ἀποτελουμένης ἰδίως ἐκ διαπύρου ὑδρογόνου καὶ κληθείσης **χρωμοσφαίρας**. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ περιβάλλεται ἐκ τῆς **στεφανιαίας ἀτμῶσφαιρας**, εἶδους νέας ἀτμῶσφαιρας, ἥτις μόνος ἐν ὧρα ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου γίνεται ὄρατὴ, ὅτε τὸ σῶμα τοῦ ἡλίου καλύπτεται ὑπὸ ἐτέρου ἀδιαφανοῦ σώματος καὶ ἐπιτρέπει ἡμῖν τὴν ἀνάλυσιν διαδοχικῶς τῶν διαφόρων ἡλιακῶν σφαιρῶν.

Ἡ φωτὸσφαῖρα, ἦτοι τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ

ήλιου φαίνεται εσχηματισμένον εκ κόκκων, ως καθαρως φαίνεται εν ταϊς υπό του κ. Jansen ληφθεισαι φωτογραφίαις. έχόντων περίπου διακοσίων χιλιομέτρων διάμετρον και όμοιοζόντων προς μικρά νέφη μετάλλινα εν διαλύσει, αιώρουμενα και ταύτα εντός διαπύρου ατμοσφαιρας.

Πάντα ταύτα τα στοιχεία δεν διατελοῦσι στάσιμα, αλλά κινούνται και μεταβάλλουσι σχέσεις προς άλλα. συνεπεία δε τούτου συμβαίνουσι αι. εν τῷ ήλίῳ παρατηρούμεναι μετατροπαί, οίον κηλίδες, φωτοδόλα σημεία και προοχαί.

Αι κηλίδες, κατά τον Faye, εξηγούνται ως άμυραι κορυφαί των αερίων ρευμάτων. των από των κεντρικών διαμερισμάτων προερχομένων και καταληγόντων εις την περιφέρειαν του ήλιου. Ο κ. Secchi, αποδίδει τας κηλίδας εις μεταλλικας εκρήξεις, τὰ φωτοδόλα σημεία εις υδρογονικας εκρήξεις, και τας προοχας εις γιγαντιαίους ανημμένους αερώδεις σπινθήρας, κατά την έκφρασιν του κ. Purville. ους άνισος και δυσανάλογος άνακίνησις των διαπύρων τούτων μαζών όρμητικώς φέρει πέραν τῆς φωτοσφαιρας.

Ο κ. Rigourdin δικαίως εκπλήσσεται πρό τῆς ώραιας άρμονίας, ήτις διέπει τας έκρηκτικας άνακινήσεις του ήλιακού σώματος, εν μέσω θερμοκρασίας, ής ο βαθμός υπερβαίνει βεβαίως τῆς φαντασίας την σύλληψιν. Και μολονότι ο βαθμός ούτος ποικίλλει μεταξύ αριθμών σεβαστής ποσότητος. εν τούτοις φαίνεται ότι ή ήλιακή θερμοκρασία δεν υπερβαίνει αξιοσημειώτως τον βαθμόν τῆς θερμοκρασίας, όν φθάνομεν ήμερον εν τῇ παραγωγῇ θερμοκρασίας εν τοις έργαστηρίοις μας.

Αι διαφανείς σφαιραι, αι περιβάλλουσαι και προφυλάττουσαι την φωτόσφαιραν, θα είχαν ως λόγον την ασφάλειαν τῆς λειτουργίας, τῆς τόσον δι' ήμας σημαντικῆς, τῆς θερμογόνου δηλ. ακτινοβολίας, τῆς πηγαζούσης μὲν από του ήλιου και τόσον ενεργητικώς επιδρώσης επί την ήμετέραν σφαιραν· αλλά επειδή ή ενεργητική αὐτή λειτουργία παράγεται εξ ατμοσφαιρας, συνισταμένης ιδίως εξ υδρογόνου, εδει, προς βεβαίωσιν του πράγματος, ίνα το όξυγονον επιμελώς απομακρύνηται εκ τῆς συνθέσεως του. Τούτο απέδειξεν ο κ. Jansen.

Είναι γνωστόν, ότι διά τῆς φασματικῆς αναλύσεως δυνάμεθα να προσδιορίσωμεν τὰ συστατικά τῆς συνθέσεως των φωτεινών σωμάτων. Αλλά τίνι τρόπῳ θα προσδιορισθῇ εν τῷ φάσματι του ήλιακού φωτός, ο τι συνδέεται προς δεινα ή δεινα στοιχείον του ήλιου; Είναι τούτο ζήτημα, όπερ ή παρατήρησις των εκλείψεων καθώρισε διά τῆς εξετάσεως εν ώρα ώρισμένη τῆς εκλείψεως του φάσματος των φωτοδόλων σημείων και των έξοχών ή και τῆς χρωμοσφαιρας.

Διά του διαχωρισμού όμως ούτως, εν ώρα εκλείψεως, των διαφόρων στοιχείων του ήλιου δεν εξασφαλίζετο τις από τῆς πλάνης· διότι το ήλιακόν φάσμα λαμβάνομενον διά μέσον τῆς ατμοσφαιρας τῆς γῆς συνεχέτο προς τὰ στοιχεία τῆς ήμετέρας ατμοσφαιρας. Ὡστε διά τῆς συστάσεως αστεροσκοπείου επί τῆς κορυφῆς του Λευκού όρους, ο κ. Jansen εδυνήθη άρκούντως να μειώσῃ την επί τας γραμμάς του ήλιακού φάσματος επίδρασιν τῆς γῆνης ατμοσφαιρας και τούντεσθεν ν' αποδείξῃ, ότι το όξυγονον έλλείπει από τῆς ήλιακῆς ατμοσφαιρας.

Τούτο διευκρινίζει έτερόν τι σπουδαίον. Έάν το όξυγονον ε υπήρχεν εν τῷ ήλίῳ σὺν τῷ υδρον-

γόνῳ, θα επήρχετο περίστασις, καθ' ήν, όταν τὰ δύο ταύτα σώματα θα ήνοῦντο προς παραγωγήν υδατος, ο ούτω παραγόμερος άτμος, άπορροφών την ακτινοβολον θερμοότητα, θα κατέπαυε την παρα του ήλιου εκπνεπομένην ήμιν τό γε νῦν έχον τοιαύτην και θα περιεπίπτομεν τότε εν παγετώδει περιόδῳ, εν ή η ζωή δεν ήθελεν εἶσθαι δυνατή εν τῇ ήμετέρα σφαιρα. Κατ' ακολουθίαν επαρώννυται ή ιδέα ότι εν τῷ ήλίῳ δεν υπάρχουν οντως ή στοιχεία άπλα και ούδόλωσ όξυγονον.

(*Επεται τό τέλος)

Φρ. Πρίντζης

ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Τὸ από 'Ιουλίον Καίσαρος τῷ 46 π. Χρ. καθιερωθέν ήμερολόγιον τῇ διακανονίσει του εξ' Αλεξανδρείας αστρονόμου Σωσιγένους και κληθέν 'Ιουλιανόν, όρίζει, ίνα έκαστον τέταρτον έτος αποτελεῖται εκ 366 ήμερῶν, όπερ έτος άνομάσθη δίσεκτον (bissextilis), τοιοῦτον δὲ είναι κατά την τάξιν του και τὸ έλευσόμενον 1895. Τὸ ήμερολόγιον τούτο άκολουθοῦμεν οί τῆς 'Ανατολικῆς 'Εκκλησίας 'Ελληνας, Ρώσοι, Σέρβοι και άλλοι. Οί λαοί όμως τῆς Δύσεως παρεδέχθησαν νέον ήμερολόγιον εισαχθέν υπό του Πάπα Γρηγορίου του Η', μεταρρυθμισάντες τὸ 'Ιουλιανόν, όπερ και εκλήθη Γρηγοριανόν. Ο πάπας Γρηγόριος διέταξεν, ως γνωστόν, κατόπιν αστρονομικῶν υπολογισμῶν των επιστημόνων τῆς εποχῆς εκείνης, ή επισῦσα τῆς 4 'Οκτωβρίου του 1582 έτους μ. Χ. να άνομασθῇ όχι 5 αλλά 15 'Οκτωβρίου. Προσέτι ώρισεν εις 400 εφεξῆς έτη να είναι δίσεκτα μόνον τὰ 97 και οὐχι τὰ 100, όπως ώριξε τὸ 'Ιουλιανόν, δηλ. έκαστον έκαστόν έτος να μη είναι δίσεκτον πλέον του τετάρτου κατά την τάξιν έκαστου. Τούτέστι τὰ έτη 1700, 1800, 1900, αν και κατά την τάξιν άνήκουσιν εις τὰ τέταρτα έτη τὰ δίσεκτα, να μη είναι τοιαῦτα, δίσεκτα δὲ να είναι μόνον τὰ 1600, 2000, 2400 και καθεξῆς, δηλαδὴ έκαστον τέταρτον έκαστόν. Επίσης τὰ μεταξὺ του 2000 και 2400 τὰ τρία έκαστὰ έτη να μη είναι δίσεκτα και ούτω καθεξῆς. Τὸ Γρηγοριανόν ήμερολόγιον, ούτω κανονισθέν, προσεγγίζει πολὺ εις τὸ ακριβὲς αστρονομικόν έτος, ήτοι τὸ καλούμενον τροπικόν, καθ' ο μετρεῖται ο χρόνος, διότι κατά τους υπολογισμούς τῆς αστρονομίας υπερέχει του αληθοῦς τροπικού έτους κατά 27", 4' ίνα δὲ ταύτα αποτελέσωσι μίαν ήμέραν και επομένως επέλθῃ υπέρβασις κατά μίαν ήμέραν, πρέπει να παρέλθωσι 3153 έτη. Ὡστε εως τότε δύναται να θεωρηται ακριβὲς. Κατὰ την μεταρρυθμισιν λοιπὸν ταύτην του 'Ιουλιανου ήμερολογίου αφαιροῦνται εξ' αὐτου 3 ήμεραι ανά πᾶσαν 400/ετηρίδα. Εκ των ανωτέρω γίνεται φανερόν, ότι ή ήμερομνία κατά τὸ 'Ιουλιανόν ήμερολόγιον καθυστερεῖ εν έτεσι 1600—1700 μ. Χ. τῆς του Γρηγοριανου κατά 10 ήμέρας. Τῷ 1700 όμως, ενῶ κατά τὸ 'Ιουλιανόν ήμερολόγιον εἶχον 18 Φεβρουαρίου, οί του Γρηγ. εἶχον 28, οτε δὲ ήμεῖς εἶχομεν 19, εκείνοι εἶχον 1 Μαρτίου (δὲν εἶχον δηλ. εκείνοι δίσεκτον έτος)· οτε δὲ ήμεῖς εἶχομεν 29 Φεβρουαρ. (ήμεῖς εἶχομεν κατά την τάξιν δίσεκτον) εκείνοι εἶχον 11 Μαρτίου, και ούτω καθυστερήσαμεν κατά 11 ήμέρας. Τούτ' αὐτὸ επανελήθη τῷ 1800 μ. Χ. και καθυστερήσαμεν, και σήμερα εν καθυστεροῦμεν κατά 12 ήμέρας. Μετὰ 5 έτη οτε αρχεται ο 20 αἰών, ήτοι τῷ 1900, θα

επαναλήθη τὸ αὐτὸ και ή διαφορὰ των δύο ήμερολογίων θα γείνη 13 ήμερῶν, ήτοι ήμεῖς θα καθυστερωμεν εν τῇ πορείᾳ του χρόνου και των ώρῶν του έτους κατά 13 ήμέρας μέχρι του 2100 (τὸ 2000, ως ερρήθη θα είναι παρ' ήμιν και παρ' εκείνοισ δίσεκτον) από του 2100—2200 θα καθυστερήσωμεν κατά 14 ήμέρας, από του 2200—2300 κατά 15 ήμέρας και ούτω καθεξῆς. Έάν λοιπὸν παραδεχθῶμεν ότι τὸ 'Ιουλιανόν ήμερολόγιον θα διατηρηθῇ επί μακρὰν σειρὰν έκαστονταετηρίδων, θα ελθῃ καιρός καθ' ον κατά μεν τον 'Ιανουάριον θα εχωμεν τὰ καιμάτα του 'Ιθέρους, κατά δὲ τον 'Ιούλιον τας χιόνας και τους παγετούς. Αλλ' οὔδεις πιστεύομεν άμφιδάλλει ότι πολὺ πρὶν ελθῇ ή εποχή εκείνη θα πεισθῶσιν οί τὰ πάτρια καθ' όλα άπαρεγκλίτως τηροῦντες, ότι δι' ανακριβοῦς ήμερολογίου χρονοδρομοῦμεν, και θ' απαλλαγῶσιν αὐτοῦ εγκαίρως όπως μη φθάσωσιν εις τὴν άντεστραμμένην των πραγμάτων όψιν, να φέρωσι δηλ. βαρέα χειμερινα ενδύματα μνη 'Ιουλίῳ και να δρέπωσι ρόδα ανοίξεως μνη εν Σεπτεμβρίῳ ή 'Οκτωβρίῳ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ

Οί άρρηνες κατ' Αριστοτέλη (περί ζῳων VI, ε) μέχρι του 21 έτους τῆς ηλικίας δεν τεκνοποιοῦσιν άμέσως δ' έπειτα γεννώσιν μεν τέκνα, αλλά μικρὰ και ατελοῦς αναπτύξεως. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει και εις τας νεας, καθῶς και επί πλείστων άλλων ζῳων, δηλ. όταν είναι μικρῆς ηλικίας τίκτουσι τέκνα άσθενῆ. Ὡς κατάλληλον ήλικίαν ο περιουλεῖς του Μ. Αλεξάνδρου διδάσκαλος διὰ γάμον θεωρεῖ τὰ 37 έτη διὰ τὸν άνδρα και τὰ 18 διὰ την γυναίκα.

Αι νεαράι την ήλικίαν συλλαμβάνουσιν ευκολώτερον, αλλά τίκτουσι μάλλον επωδύνως, τὰ δὲ σώματά των δεν αναπτύσσονται καλῶς και γρησκούσι ταχύτερον του δέοντος.

Πέραν του 21ου έτους, αι μεν γυναίκες ευχερέστερον τεκνοποιοῦσιν, οί δὲ άνδρες είναι μάλλον ευπερμεροι.

Ο αὐτός φιλόσοφος, ως τέρμα τῆς γονιμότητος των μεν άνδρῶν τίθησι τὰ εβδομήκοντα έτη, των δὲ γυναικῶν τὰ πενήκοντα ('Αριστ. Πολιτ. VII κεφ. 14).

Εκ νέου άνδρῶς οί 'Ασιανοί πρεσβεύουσιν, ότι γεννώνται τέκνα ακριτόμυθα, διὸ και τὸν ακριτόμυθον καλοῦσι Κέντε-Ντιολιού (=τέκνον τῆς νεότητος).

Οί αρχαίοι ως μόνον και κύριον προορισμόν του γάμου ιδιόωρον την παραγωγήν τέκνων, οί δὲ 'Αθηναίοι και έγραφοι επί του γαμηλίου συμφωνητικῶ την φράσιν «εἰ' άρότρω παιδων άγομαι γαμητην». Ὡς οσάντι δὲ μετὰ τὸν γάμον άπειδενύετο ή γυνή στειρῆ ή ο άνήρ άνίκανος προς τεκνοποιαν, νομίμως επετρέπετο τὸ διαζύγιον· ως παράδειγμα τούτου μεταξὺ πολλῶν αναφέρομεν τὸ του βασιλέως 'Αριστιωνος εν Σπάρτῃ, ο τι επετρέπη να διεζευχθῇ την εκουτου σύζυγον στειραν ούσαν.

Ο Πλάτων (Π. νόμων στ') κελεύει διαζευξιν των στειρων, όμως δὲ και ο Μωϋθῆς (Δεύτερον ΚΔ') καθῶς και οί Ρωμαίοι.

Δοξασ.

ΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΑΙ Μ.Χ. ΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΑΝ ΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ

- Εν έτει 100 Θεριακή. Στιλβωμα τῆς υέλου. 'Υδρόμυλος. 200 Κεχρωματισμένη υέλος. 'Αμπελοουργία 'Υδροπριων. 300 Φωτισμός των οδῶν. 'Επιπτιον. 'Υδροστάτης.

- 400 Κώδωνες επί των ναῶν. 500 Μεταξοδόμυξ εν Εύρωπῃ. 600 Πετρογραφίς (πέτρα). 'Ορολόγια. Τὸ 'Ελληνικόν ή υγρον πῦρ του Καλλιπικού. 700 Χάριτες εκ βάμβακος. Νιτρικόν οξύ. 800 Τὸ πρώτον γερμανικόν βιβλίον. 900 'Αλγέβρα. Μεταλλεία. Μύλοι. 1000 Διакτόνια. 'Ανεμόμυλοι. 'Ορολόγιον τροχοφόρον. 1100 Ζαχαροκάλαμον εν Σικελίᾳ. 'Αραβικοί χαρακτήρες. 1200 Σαζωνικά και άλλα κάτοπτρα. Δίοπτρα. 1300 'Ορολόγια εν ταῖς πόλεσι. Σύρμα. Οινόπνευμα. Καρφίδες. 1423 'Αερότονον (μηχανή ρίπτουσα βέλη). 1435 Τυπογραφία. Πιλοποία. 'Οχημα. 'Ανακάλυψις του 'Ακρωτηρίου τῆς Καλλῆς 'Ελπίδος. 1500 Θυλακωρολόγιον. 1538 Ταμβάκος. Σκοτεινός θάλαμος ή ζοφοθάλαμος. 1543 'Επιστολεα. 1579 'Αλοπήγια (άλικαί). 1582 Γρηγοριανόν ήμερολόγιον. 'Εκκρεμείς. 1614 Μικροσκόπιον. 1638 Θερμόμετρον. 1639 Τηλεσκόπιον. Δορυφόρος του Διός. Τράπεζα γεωμετρική. 1643 Βαρομετρον. 1653 'Αεραντλία. 'Ηλεκτρισμός. Φωνητήριο. Κορητών περιφορά. Πυροκάτοπτρον. 1713 Κλειδοκόμεβαλον. 1723 Κατοπτρικόν τηλεσκόπιον. 1731 Πυρόμετρον. 1740 'Ηλιομικροσκόπιον. 1753 'Αλεξικέραυνον. 1783 'Αερόστατον. 1794 Τηλέγραφοι, σηματοφόροι. 1796 Λιθογραφία. Δαμαλῆς. 1804 'Ατμόπλοον. 1812 Ταχυπισστήριον. 1817 Τερψιδιον. Ταχυδρομεία. 1820 Κινίνη. 1832 Φωτοτυπία ή Δαγερτυπία. 1840 'Ηλεκτρικός τηλεγράφος. Σιδηρόδρομος. 'Υποδρύχιος τηλεγράφος. 1876 'Ιπποσιδηρόδρομος. 1880 Τηλέφωνον. 1886 Ποδήλατα.

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΟΥ

Δεν είναι εις πολύτιμον μεμβράνην γεγραμμένοι. Δεν έχουν περικάλυμμα πολυτελέα. Κρυμμένοι εδῶ υπάρχουν εις αὐτὸ τὸ πενιχρόν χαρτίον και κρύπτονται, ως κρύπτεται, υπό τὰ φύλλα ίον.

'Αλλοῦ αρμόζει ο χρυσός, ή λάμψις. Εις τους στίχους αρμόζουν ειλικρίνεια κι' άπλότης, φαντασία, καθῶς και εις τῆς μουσικῆς τους τερψιθίμους ήχους τὸ πᾶν είναι εμπνευσις, τὸ πᾶν ή άρμονία!

'Ιδού λοιπὸν οί στίχοι μου. 'Ιδού και τὸ βιβλίον, μικρόν, άπλοῦν, άπλούστατον, πλὴν προσφιλέα μνημείον αγίων πόθων και παλμῶν, ήδυπαθείας, πόνων, 'Ιδού αὐτὸ ή άνάμνησις δι' ένα γλυκὺν στόνον.

Χρῆτος Ν. Βαρλέντης

Ο ΥΣΤΕΡΝΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ
ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ!

Χαίρε γλυκύ και προσφιλές
"Ονειρο 'ς τή ζωή μου!
Πάυσον τὰ δάκρυα, μὴ κλαῖς,
Γιατ' εἶν' ἡ λύπες μου πολλές,
Πολλοὶ 'νε οἱ καῦμοί μου!

Σ' ἀγάπησα! μὰ μὴ φωνὴ
ἱερὰ λόγια μου λέγει,
Τοῦ карабиού μου τὸ πανί,
Τὸ 'ξάρτι του καὶ τὸ αχοινί
Ὡς μόνο θὰ μὲ κλαίγη.

Τὰ σπλάγχνα τ' ἀνοίξε βαθειά,
Τὸ κύμα, μού φωνάζει
Κωφάλαο, μὲ ἀσπλαχιά!
Χαίρε, ἐλπίδα μου γλυκειά,
Φεύγω, γλυκοχαράζει.

Ὁ ἀνεμος γλυκὰ φυσᾷ.
Ἡ θάλασσα γαλήνη,
Κόψ' τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσᾷ,
Δός τα σὲ μένα συντροφιά,
Γιὰ τὴν 'στερνὴ μου κλίνη.

*Ἄν θὰ μὲ φᾶν τὸ φτωχὸ
Καρμιά ξένη ἀκρη,
Φέρε τὸ βῆμά σου ἀργὸ
Σ' αὐτὰ τὰ μέρη μοναχῶ.
Καὶ χύσε 'λίγο δάκρυ.

Θυμῆσου 'κείνον ποῦ πολὺ,
Πολὺ σὲ ἀγαποῦσε
Ποῦ πρῶτ' βράδυ τὸ φίλι,
Γλυκειά μ' ἀγάπη ντροπαλή,
Ζεστό σου ἔδωροῦσε.

Χαίρε! τὸ πλοῖόν μὲ καλεῖ,
Κι' ἂν δὲν ἀνταμωθοῦμε,
Τότ' ἡ πνοή σ' ἡ ἀπαλή
Καὶ τὸ 'στερνό σου τὸ φίλι
'Ἄς ἔλθ' ὅπου κοιμοῦμαι!

Κωνσ. Α. Δεληγιάννης

Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Πόσο πικρὴ 'νε ἡ ξενιτεία, μόνος ἐγὼ τὸ ξέρω,
Ποῦ ἀπὸ μικρὸ μὲ στείλανε 'ς τὰ ξένα νὰ ὑποφέρω.
Καὶ μόλις θερμαινόμενα 'ς τῆς μάνας τὴν ἀγκάλη,
Γιὰ μὴ στιγμὴ, βρισκόμουν ξενιτεμένος πάλι.

*Ἄλλος τὸ Φάληρο ποθεῖ κι' ἄλλος τὴν Κηφισιά του
Καὶ μὲ τὴ μάνα του μαζὺ, τὸ ταῖρι του σιμά του,
Κτίζει φωλνὰ χαρούμενος· κ' ἐγὼ σὲ ξένα μέρη
Δὲν ἔχω μάνα σὺντροφο, οὐδὲ φωλνὰ, οὔτε ταῖρι.

Μόνος, κατάρμονος, φτωχὸς 'ς τὰ ξέν' ἀπελπισμένος,
Θαρρῶ κ' ἡ φύσις πῶς κι' αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ
εἶμαι ξένος!

Κ' ἐνῶ 'ς τοὺς ἄλλους τὰ καλά 'σάν τὴ βροχὴ
σκορπίζει,
'Εμὲ μὲ πικρὰς χίλιαις δυὸ κάθε στιγμὴ ποτίζει.

Σκοτάδι μαῦρο, τρομερὸ καὶ νύκτες θολωμένες,
Μπόραις, φουρτούναις καὶ βροχαῖς, βραδιαῖς ἀπελ-
πισμένες,

Εἶναι τὰ δῶρα ποῦ συχνὰ μου στέλν' ἡ μαύρη Μοῖρα,
Γιὰ μὲ τὰ χρόνια δισεκτα εἶναι. . γιὰ μὲ καὶ στεῖρα!

*Ἦθελα νάξερα ποτὲ θενά προβάλλ' ἡ μέρα,
'Ὅπως 'ς τοὺς ἄλλους, ὅπου ζοῦν μὲ γέλοια 'δῶ
'ς τὴ σφαῖρα;

Τώρα θὰ κτίσω μὴ φωλνὰ κ' ἐγὼ θεναῦρω ταῖρι;
'Ἐλπίδα, ἐλπίδα πρόφθασε! Τώρα θωρῶ ἐν ἀστέρι.

Πειραιεὺς
'Οκτώβριος

Γεώργιος Α. Πολίτης

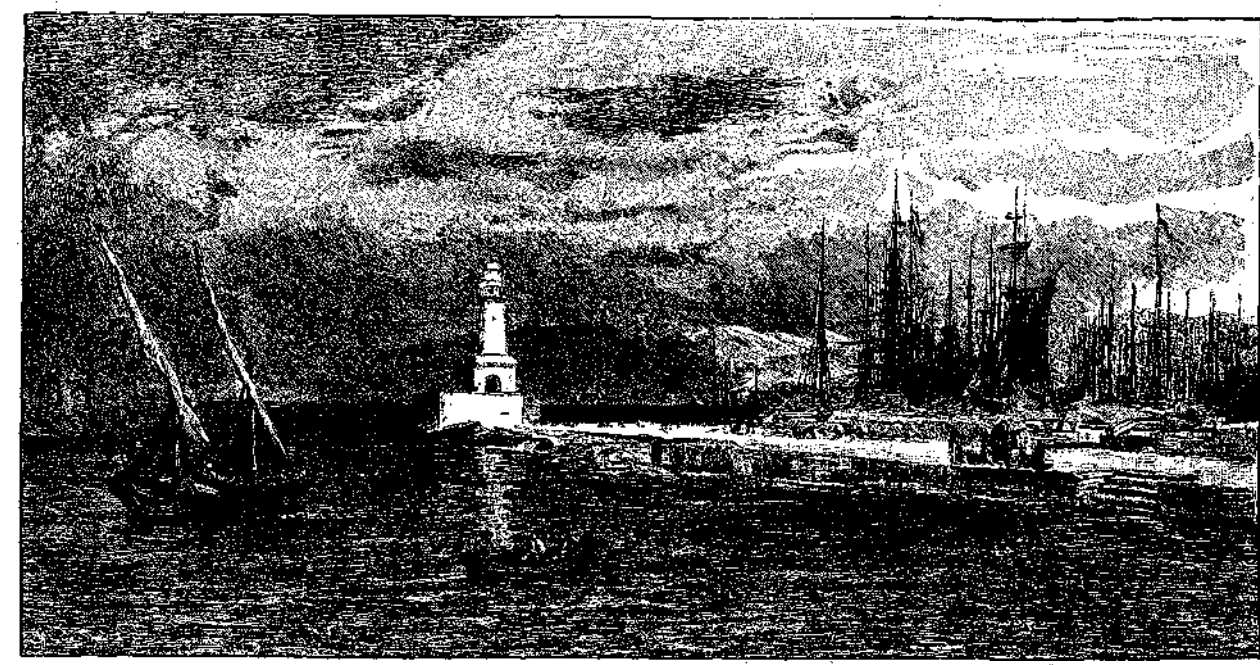
ΠΑΝΤΟΙΑ

*Ἐν Γερμανία περιοδικὸν τι ἀγγέλλει ὅτι αὐτῆσι κατε-
σκευάσθη τροφὴ ἐκ ξύλου καὶ δὴ ἐν Βερολίνῳ ἰδρυθῆ
ὀλόκληρον κατ'ἀσπίτημα κατασκευάζον καθ' ἑκάστην 200 στα-
τήρας ἄρτου ἐκ ξύλου, ὅστις χρησιμεύει πρὸς διατροφήν τῶν
ἱππῶν. Τὸ δὲ παράδοξον εἶναι τὸ ὅτι οἱ κατασκευασταὶ ἰσχυ-
ρίζονται, ὅτι τοιοῦτος ἄρτος εἶναι μᾶλλον εὐπεπτος τοῦ ἐκ σί-
του. Ὡστε ἡ μέχρι τοῦδε μεταφορικὴ καὶ ἥμισυ εὐάριστος
διὰ τὸν λαμβάνοντα πείραν αὐτῆς φράσις «τρώγειν ξύλον»
ἤρξατο ἤδη νὰ εἶναι ἐν τῇ πραγματικῇ τῆς ἐνοῆς, ἐπ' ὄφρ-
λείξ ὁμως τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Πιθαγόρας ἔλεγεν, ὅτι τὸ ψηφίον Υ' εἶναι τὸ σύμβο-
λον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Τὸ στέλεχος παριστᾷ τὴν παιδικὴν
ἡλικίαν, ἡ δὲ διακλάδωσις τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κα-
κίας.

Ἱστορία τῆς ἐπινοήσεως τῶν κρεμαστῶν
γεφυρῶν.

Πρώτη ἀφορμὴ πρὸς ἐπινοήσιν καὶ κατασκευὴν τῶν κρεμα-
στῶν γεφυρῶν ὑπῆρξεν ἱστὸς ἀράχνης, ὃν παρατήρησεν αἰφνης
διερχόμενος τις ἀρχιτέκτων Ἄγγλος. Οὗτος ἀφ' οὗ ἐξή-
τασε καὶ ἐβεβαίωθη ὅτι ἐνόησε πόσον ἐλαφρῶς ἄλλα καὶ στε-
ρεῶς συνεκράτειτο ὁ ἱστὸς, ὥστε ἡ ἀράχνη ἀκινδύνως νὰ με-
ταβαίη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο, ἐπιστρέψας εἰς τὴν
οἰκίαν του ἐσχεδιάσει γεφυρὰν, ὅσον τὸ δυνατόν ὅμοιον τῷ
ἱστῷ τῆς ἀράχνης καὶ αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη σχεδιασθεῖσα
κρεμαστὴ γέφυρα, ἥς ἡ πλήρης τελειοποίησις ἀντιπροσω-
πεύεται ὑπὸ τῆς περιφήμου γεφύρας τοῦ Καταρράκτου τοῦ
Νιχαρά καὶ τῆς ἐνούσης τὴν Νέαν Ἰόρκην μετὰ τοῦ
Βρουκλίνου.

ΑΙ ΠΑΤΡΑΙ ΚΑΙ Ο ΦΑΡΟΣ ΑΥΤΩΝ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΥΡΓΟΥ
ΗΤΟΙ
ΕΠΙΣΚΕΥΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ „ΦΥΣΙΩΣ“
ΕΝ ΩΡΑ ΠΙΝΤΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμεν. φύλλον)

Ὁ ζωηρὸς ἦχος τοῦ κώδωνος τοῦ ὀδηγοῦ τῆς ἀμαξοστοι-
χίας μας μὲ ἀναγκάζει ταχέως· καὶ κωστικὸν νὰ ἀπορρο-
φήσω τὸν πρὸ ἐμοῦ κείμενον καφέν μου, καθὼς καὶ ἡ ἐπι-
μονὴ τοῦ υἱοῦ μου, φοβουμένου μὴ δὲν προφθάσωμεν νὰ
εἰσελθῶμεν ἐν τῷ τραίνῳ, ὁ ὅποιος σύρων με ἐκ τῆς χειρὸς
μὲ φέρι ταχύτερον ἐν τῷ βαγωνίῳ.

- Τί βιάζεσαι τόσο; τῷ λέγω, ἔχομεν καιρὸν.
- Καὶ τί θὰ ἐβλέπομεν ἐξω; παληοκαρνεῖα καὶ πα-
ληξενοδοχεῖα, μοὶ ἀπαντᾷ.
- Τί, δὲν σ' ἀρέσουν; δὲν εἶνε ὠραία.
- Τίποτε ὠραιότερον τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶδα ἀκόμη.
- Ἔχει δίκαιον, καὶ ἐσκίθην ὅτι ἡ ἐκδρομὴ μας δὲν θὰ τὸν
νῦχαρίσει. Ἐκκινήσαντες μετ' ὀλίγον καὶ διερχόμενοι
ἐμπροσθεν τοῦ μεγάλου στρατῶνος, κειμένου εἰς τὸ νοτιοδυ-
τικὸν μέρος τῆς πόλεως.

- Βλέπεις ἐκεῖ ἀριστερὰ τοῦ στρατῶνος, ἐπὶ τοῦ μικροῦ
ἐκείνου λόφου, Τάκη; τῷ λέγω, ὅπως τὸν διασκεδάσω ὀλίγον
ἐκ τῆς μονοτονίας τοῦ παρατεταμένου ταξιδίου μου.

- Ναι βλέπω, τί εἶναι;
- Ἐκεῖ ἐπάνω ἔκοψαν πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ὅτε
ἤμην ἐδῶ εἰς Κόρινθον, ἐπὶ τὰ ληστές, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ
δύο ἀντίστησαν εἰς τοὺς δημοῖους μὲ μικρὰ μαχαίριδια, τὰ
ὅποια ἔφεραν κρυφίως μαζὺ των καὶ ἠνάγκασαν τούτους νὰ
τοὺς φονεῦσωσι πρὶν τοὺς κόψωσι, καὶ τοὺς ἔθαψαν εἰς τὴν
αὐτὴν θέσιν.
- Ἐκεῖ ἐπάνω; Καὶ εἶναι ἀκόμη ἐκεῖ;
- Ἀκριβῶς ἐκεῖ.
- Τὸν Παπακυριτζόπουλον διατὶ δὲν τὸν ἔφεραν νὰ τὸν
κόψουν εἰς τὴν λαμητόμον.
- Διότι δὲν ἐτάθη νὰ τὸν συλλάβωσι, ἀλλ' ἔφρων
καὶ τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὰ βουνά. Ἐπροτίμησε νὰ φονευθῆ μὲ
σφαῖραν καὶ ὄχι μὲ τὴν λαμητόμον.

- Αὐτὸς ἦτο παλληκᾶρι. Καὶ ὁ δήμιος, πατέρα, ποῦ εὐ-
ρίσκεται, ποῦ ζῆ, τί ἀνθρώπος εἶναι; ποτὲ μου δὲν εἶδα.
- Εἶναι ἀπὸ τὰς φυλακᾶς. Ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους
καταδικούς τὸν λαμβάνουσι, καὶ καλλίτερον νὰ μὴ ἴδῃς
τοιούτους ἀνθρώπους ἀθλίους καὶ ἔλεηνούς. Δὲν εἶναι ἄν-
θρωποι, εἶναι θηρία.

Καὶ βλέπων ὅτι ἡ περιεργία τοῦ ἐπετεινετο ἡλλαξὶ ἀμεί-
σως ὁμιλίαν.

- Ἄ! ἐδῶ, ἐν ὠραῖον πράγμα τῷ λέγω. Ἀνέγνωσας
εἰς κανὲν μέρος εἰς τὰ βιβλία σου, περὶ τῆς Ἀφροδίτης;
- Τῆς Ἀφροδίτης; Ἄ, ναι, ναι, ἐνθυμούμαι καί τι, πῶς
ἦτο μίᾳ ὠραία γυναῖκα τῆς ἀρχαιότητος, θυγάτηρ τοῦ Διὸς
καὶ τῆς Διώνης, ἡ ὅποια ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν ἄφρον τῆς θα-
λάσσης τῆς Κύπρου καὶ τὴν ἀγαποῦσε ὅλος ὁ κόσμος.
- Ἀκριβῶς ἐνθυμῆσαι, ἦτο θεὰ τοῦ κάλλους, τῆς
χάριτος καὶ τῶν γυναικῶν, τὴν ὅποیان ἠγάπα ὅλος ὁ κόσμος
καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας τότε εἰ Κόρινθιοὶ ἔχον ἀνεγείρει
πλουσιώτατον περικαλλῆ ναόν, τῆς Ἀφροδίτης καλούμενον,
ἐν τῷ ὀποίῳ ὑπῆρέουν χίλιαί νεαὶ ἰσοδουλιεῖ ἐκ τῶν ὠραι-
τέρων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κόσμος τότε ἰδαπάνα πολλὰ χρῆματα,
διὰ νὰ ἐρῆται ἰδῶ, νὰ βλέπῃ καὶ διασκεδάσῃ, ὑπῆρ-
χον δὲ καὶ πολλοὶ κίνδυνοι, ἔλεγον τὸ πολύφορον ἐκεῖνο ἄρ-
χαῖον ῥητόν, ὡς γνωρίζεις.

- Ὁὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον.
- Ὑπάρχει ἀκόμη ὁ ναὸς αὐτός, πατέρα;
- Ὅχι, ἀλλὰ, διὰ νὰ σοῦ δείξω μίαν θέσιν περιέργων
τώρα ὅπου περνώμεν μὲ τὸν σιδηρόδρομον, σοῦ ἀνεφερα περὶ
τῆς Ἀφροδίτης. Βλέπεις ἐκεῖ εἰς τὸ πετρώδες ἐκεῖνο μέρος
ἀπέναντι; Ἐκεῖ ὑπάρχει ἐν μικρὸν σπήλαιον, πολὺ ὠραῖον
καὶ παλαιόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τρέχει νερὸν διαυγέστατον καὶ
καθαρώτατον. Λέγουν λοιπὸν ὅτι ἤρχετο ἐκεῖ ἡ Ἀφροδίτη καὶ
ἐλούετο, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀληθές, διότι
ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἀναφέρεται εἰς κανὲν βιβλίον, οἷ ἤλθεν ἐν-
ταῦθα πειθάνον νὰ ἰλουέτο ἡ Ἐλένη τοῦ Μενελάου, ἔπειδὴ
καὶ αὐτὴ ἦτο ὠραία ὡς ἡ Ἀφροδίτη καὶ διὰ τὴν ὅποیان
ἐγένετο ὁ πόλεμος τῆς Τρωάδος, ὡς γνωρίζεις, καὶ γίνεται
σύγγκυσις εἰς τὸ ὄνομα· ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμη εἶναι ἀμ-
φιβόλος ἡ παραδοσις αὐτὴ.

Μετ' ὀλίγον ἀφίνομεν ἀριστερόθεν ἡμῶν τὸν Ἀκροκόριν-
θον μετὰ τῆς παλαιᾶς Κόρινθου ἥς ὀλίγα μόνον οἰκία δια-
κρίνονται καὶ διατρέχοντα ἐκτεταμένην πεδιάδα, παρὰ τὴν
ἀκτὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἀνὰ μέσον θηλυτικωτάτων

τοπίων και κωμοπόλεων, σταματώντες από καιρού εις καιρόν εν ταῖς συναντωμέναις κωμοπόλεσι Κιάτῳ, Ξυλοκάστρῳ, Δερβενίῳ, Ἀκράτῳ, Διακοπῳ, κτλ. και ἀφικνούμεθα εἰς Ἄλιον, ἔθα ὁ ὀδηγός μας ἀνακράζει στάνην δέκα λεπτῶν. Ἐνταῦθα ἐξερχόμεθα ὅπως ἀναλάβωμεν ὀλίγον ἐκ τῆς ἀκινήσιας τοῦ πολυῶρου ταξιδίου μας και πῖωμεν ὀλίγον ὕδωρ. Ἀρκετὰ μαγαζία εὐρίσκονται κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς, ἡ δὲ πόλις εἶνε παλαιᾶς ἐποχῆς, ῥυθμοῦ και ὄψεως και κείται ἀνωθι ἐπὶ κορυφῆς πετρώδους μέρους, ὅφ' ἧς δίκην ὄχυρώματος φαίνονται μερικὰ διώροφοι οἰκίαι.

— Δὲν μ' ἀρέσει οὔτε ἰδῶ, μοι λέγει ὁ υἱός μου, και λαμβάνων με ἐκ τῆς χειρὸς μὲ ὤθει πρὸς τὸ βαγόνιον.

— Βεβαίως δὲν θὰ ἴδῃς πόλιν ὠραιότεραν τῶν Ἀθηνῶν, — τῷ λέγω τότε — ἀλλ' αἱ Πάτριαι, πιστεύω, θὰ σοὶ ἀρίστουν.

Ἐκκινούμεν, τῆ συνοδείᾳ πάντοτε λεπτῆς διαρκοῦς βροχῆς και μετὰ μίαν ὥραν σταματῶμεν πρὸ τοῦ Ψαθοπύργου. Πλὴν εἶναι πλέον νύξ και δὲν διακρίνομεν ἐξωθὶ τῆς ἀμάξης οὐδὲν ἀντικείμενον. Σκότος πυκνὸν περικαλύπτει τὰ πάντα, ψῆχος δὲ αἰσθητὸν μᾶς ἀναγκάζει νὰ κλείσωμεν τὰς θυρίδας τοῦ βαγονίου μας και νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰς ἐντὸς αὐτοῦ ἐντυπώσεις μας. Πλὴν ὀχληρὸν τοῦτο και μετ' οὐ πολὺ ἀρχίζομεν νὰ βαρυνόμεθα τὸ ταξίδιον και δὲν βλέπομεν τὴν στιγμήν νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς Πάτρας. Πρῶτος ὁ υἱός μου, ὅστις μοι λέγει.

— Βαρέθηκα πλέον, πατέρα.

— Ἐχεις δίκαιον, τῷ ἀπαντῶ, οἱ διευθύνται τοῦ σιδηροπόρου δὲν ἐκέκθησαν ἀκόμη περὶ τοῦτου. Θέλεις νὰ φάγῃς νὰ περάσῃ ὀλίγον ἢ ὄρα.

— Ἄς εἶναι, δότε μοι κάτι τι.

Και ἀνοίξας τὸν ὀδοπορικὸν μου σάκκον τῷ παρέθηκα ἄρτον, τυρόν, ὠά, σῦκα και χαλδῶν.

Ἦρχισαμεν νὰ τρώγομεν, ὅτε παρατηρῶ ἐναντὶ μου και ὀπισθεν μου και ἄλλους κυρίους πράττοντας τὸ αὐτό.

— Νά, ἐξήλευσαν και ἄλλοι Τάκη, και τρώγουν, λέγω τότε πρὸς τὸν υἱόν μου.

— Ἄμ τι ἄλλο να κάμουν; μοι ἀπαντᾷ ἀφελῶς.

Και τοῦτου παρλιθόντος, πάλιν ἀνία ἤρξατο νὰ μᾶς καταλαμβάνῃ.

— Τί ὄρα εἶναι;

— Ἐπτά.

— Θέλομεν ἀκόμη μίαν ὥραν και πλέον.

— Νά ἐπιστρέψωμεν μὲ τὸ ἀτμόπλοιον, πατέρα.

— Κᾶλὰ, βλέπομεν

Και οὕτω συνομιλούντων ἡμῶν ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνέστειλε τὸν δρόμον τῆς και ἰσταμάτησε.

Εἶναι τὸ Ρῖον, τὸ Φάληρον τῶν Πατρῶν, ἐρχομένων σιδηροδρομικῶς τὸ θέρος ἐνταῦθα, διὰ λουτρά, διασκέδασιν και καθαρόν αἶρα.

Ἀρκοῦμεθα εἰς τοῦτο και ἐκκινούμεν.

Μετὰ ἡμίσειαν τέλος ὥραν ἐντεῦθεν πλησιάζομεν τὰς Πάτρας. Ἀνοίγομεν τὰς θυρίδας τῶν βαγονίων μας και ὁ θροῦς τῶν κυμάτων τοῦ λιμένος τῶν Πατρῶν φθάνει μέχρι τῶν ὄτων μας, Σκότος και βροχὴ ἐξακολουθεῖ και ἐνταῦθα, ἀμυδρὰ φῶτα οἰκιῶν και καταστημάτων μόλις διακρίνονται και μετ' οὐ πολὺ βραδυπορούσης τῆς ἀμαξοστοιχίας ἀκούονται αἱ φωναὶ τῶν ἀγιοπαίδων και ἀμαξηλατῶν περιβαλλόντων τὸ τραῖνον.

Προβάλλομεν τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς θυρίδος και σχεδὸν τίποτε δὲν διακρίνομεν ὡς ἐκ τοῦ σκότους και τῆς βροχῆς. Αἶφνης ζωηρὸν φῶς ἀνελπίστως και αἰφνιδίως φωτίζει τὴν ἀμαξοστοιχίαν μας και μᾶς παρακολουθεῖ, ὁ δὲ λιμὴν τῶν Πατρῶν μετὰ τοῦ πολυπαθοῦς αὐτῶν φάρου και τῆς ἀκτῆς ἀναφαίνονται λαμπροὶ και φωτεινοὶ ὡς ἐν πλήρει ἡμέρᾳ. Εἶναι τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς τοῦ ἐκείσε σταθμιζόντος Ρωσικοῦ πολεμικοῦ πλοίου, ὅπερ ἔως ἀντιληφθὲν τῆς ἀμηχανίας τῶν ἐπιβατῶν και τῶν ἀναμενόντων πᾶρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦτου ἐν τοιοῦτῳ σκότει και λασπῶδι θέσει, διότι, εἰρήσθω

ἐν παρόδῳ παραλιακῆ ὁδοῦ τῶν Πατρῶν, ἐν ἧ σταθμιζοῦ ὁ σιδηρόδρομος, γέμει πλοῦ και βορβόρου και σχεδὸν δὲν φωτίζεται, ἐξέπεψε ἀπλετον τὸ αἰαυτὸ φῶς, ὅπως ἐξεγᾶται ἡμᾶς ἐκ τῆς δεινῆς ὄντως ἀμηχανίας.

Οὕτως ἡ ἀμαξοστοιχία μας ἔστη. Κόσμος ἀρκετός μᾶς περιεστοίχισε και κατερχόμεθα ἐν μέσῳ παρατεταμένων.

— Ἀφεντικὸ ἄμαξα! Ξενοδοχεῖον Παρισίων! Peter-sbourg! Ἀθηνῶν! Λονδίνου! ἀφεντικὸ ἄμαξα! Ξενοδοχεῖον Πατρῶν! Hotel Vienne! Marseille! New-York! Amerique!

Και πατῶμεν λασπῶδες τὸ ἔδαφος τῶν Πατρῶν, ἐν ᾧ ἡ ἀπὸ πρῶιας ῥαντίζουσα ὀλόκληρον τὴν Πελοπόννησον λεπτὴ και διαρκῆς βροχὴ μᾶς ἀναγκάζει νὰ δεχθῶμεν τὴν ὑπηρεσίαν πολυτάλου κωνοποιδῶς προσκολληθέντος ἡμῖν ἀμαξηλάτου και νὰ μεταβῶμεν πᾶρὰ τῆ ἐν Πάτρας διαμενοῦσα ἀδελφῇ ἡμῶν Μαρίᾳ Φιλίππου. Πλὴν τὸ μαρτύριον τῆς ἐκδρομῆς, ὡς φαίνεται, δὲν ἐμελλεν ἔως ἰδῶ νὰ λήξῃ, διότι μόλις μετὰ τριῶν τετάρτων ἀμαξητὴν πορείαν κατῶρθωσεν ὁ ἀμαξηλάτης μας νὰ εὕρῃ τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ οἰκίαν, σκοπίμως προσποιηθεῖς, ὅτι ἐγνώριζε ταύτην.

Ἄμαξηλάτης γὰρ και οὗτος.

(Ἐπεται συνέχεια)

Φ. Πρίντζης

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Αἱ τελευταῖαι ἐρυθραὶ λάμψεις ἐσβέννυτο ἐν τῇ δύσει, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἔμεινε πεφωτισμένος ὑπὸ μυστηριώδους φωτός· δὲν δέκρινε τις οὐδὼς τοὺς ἀστέρας, και ὁμοῦ ἡ νύξ προεμνήυετο ἐκ τῶν ὠραιωτάτων.

Ἡ θάλασσα ἐφαίνετο ζοφερὰ ὑπὸ τὸ φωτεινὸν στερῆμα· ἡ γῆ σκοτεινὴ· ἡ δὲ ἀκτὴ ὡς ὑπερμεγέθης ὄγκος γρανίτου.

Κατὰ μήκος τῶν βράχων καθ' ὧν τὰ κύματα συνετρίβοντο, και εἰς στενὴν ἀτραπὸν, ἀνθρωπὸς τις περιεπάτει βραδέως μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκλυμένην, ὄνειροπολῶν οὐχὶ ἐκείνο, ὅπερ ἐξετίετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλ' ἐκείνο, ὅπερ διέκρινον οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πνεύματός του. Ἦτο πλήρης πικρότητος. Εἶχε ζῆσει ἐπὶ ἔτη, ἐκεῖ ὕψηλὰ εἰς πτυχὴν τινα βράχου τῆς παραλίας μετὰ τῆς συζύγου του, ἣν ἠγάπα. Ἦσαν εὐτυχεῖς τοῦλάχιστον τὸ ἐνόμιζον. Ἀλλὰ ἤρκεσε φιλονικία τις, ἵνα τοὺς διαχωρίσῃ. Ἦγαπῶντο πάντοτε, ἀλλὰ δὲν εἰδύαντο νὰ συζήσωσαν πλέον.

Νὰ χωρισθῶσι τότε; Νὰ εἴπωσι τὸ χαῖρε διὰ παντός; νὰ ζήσωσι κενωρισμένοι μακρὰν τῆς εὐτυχίας;

Τὸ ἀπεφάσισαν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ καιὼν ἥλιος ἐξέπεψε εἰς τὴν μικρὰν καλύβην των τὰς φλογεράς ἀκτῖνάς του.

Ἐ! Καλὰ! ἀρκετὰ! θὰ φύγω, εἶπεν ἐκείνη, ὅπως τελειώσῃ ἡ ἔρις.

Πήγαυε, ἴαν θέλῃς, ἀπεκρίθη ἐκείνος, κινῶν τοὺς βραχίονα και ἔχων τὸ πνεῦμα ἐκ τῆς φιλονικίας ἐξημμένον.

Ἐσκέπτετο ἤδη ὅτι αὐτὴ ἀνεχώρει, και ὅτι ἔμεινε μόνος, Ἐβάζειε κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς· οἱ πόδες του δὲν προσέκρουον ἐπὶ τῶν βράχων, οὐς τόσον καλῶς ἐγνώριζεν, ἀλλ' ἡ πληγείσα καρδιά του προσέκρουσεν ἐπ' ἐκείνου, οὐ ἐπελαμβάνετο ἡ διάνοιά του.

Ὁ οὐρανὸς καθίστατο λαμπρότερος· θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἐφωτίζετο ὑπὸ λάμψεως τινος λευκῆς. Ὁ ἀνθρωπὸς παρετήρησε τοῦτο δι' ἀφρημένου βλέμματος. Ἦτον ὠραῖον. Ἀλλὰ δὲν σκευνήθη ποσῶς ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν ἀνατολὴν και ἐπανελαθε τὴν μονότονον πορείαν του.

Σχῆμά τι ἀνθρώπινον κατήρχετο τὴν ἀπόκρημον ἐκ τοῦ χωριῦ ἀτραπὸν· αἶφνης αἶρων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ ἀνθρωπὸς τὸ δέκρινε.

Ἦτο αὐτὴ.

Τὶ ἤθελεν ἀκόμη; Ἦρχετο νὰ τῷ ζητήσῃ εἶδα και εἰς τὸν νυκτερινὸν ἀκόμη περίπατόν του.

Ἐπανήλθεν εἰς τὰ βήματά του στρέφων αὐτὴ τὰ νῶτα, μὴ θέλων νὰ τὴν ἴδῃ τόσον ἠθῆνετο τὴν καρδίαν του κατακαπρασσομένην.

Αὐτὴ ἐβάζειε ταχέως, ὡς καταδιωκομένη, και μετ' ὀλίγον τὸν ἔφθασε.

Σύζυγέ μου, τῷ εἶπεν αὐτὴ χαμηλοφώνως.

Ἦσθάνθη τὴν καρδίαν του τηκομένην, τὴν ὀργὴν του καταπίπτουσαν και μεγάλην ἀδυναμίαν.

— Εἶχον ἀδικον, εἶπεν ἐκείνη, εἶχον μέγα ἀδικον. Εἶμαι κακὴ, ἀδικος, δύστροπος· δὲν γνωρίζω τί ἔχω, εἶμαι ἀναμφίβως ἀσθενής. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ φύγω, δὲν θέλω νὰ σὲ ἐγκαταλείψω. Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο τῆς ζωῆς μου. Θὰ διορθωθῶ, θὰ γίνω καλὴ· ἀλλὰ συγχώρησόν με, ὡς συγχώρησόν με.

Ἐστράφη πρὸς αὐτὴν και τὴν ἐνηγκαλίσθη.

Ταυτοχρόνως ἡ λαμπρὰ σελήνη ἀνυψουμένη ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα τοῦ περιβαλλε διὰ λαμπροῦ φωτός· εἶδε τέλος τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἠγάπα.

Ναί... τὸ ἠγάπα πάντοτε, τὸ ἠσθάνετο ἤδη καλῶς, τὸ προσφίλες ἐκείνο πρόσωπον κεκαλυμμένον ὑπὸ δακρύων.

Και ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ ἐκστομίσῃσι λέξιν περιχαρεῖς ἔβλεπον νὰ ἀναπτύσσεται μεγαλειότερον και μεγαλοπρεπέστερον τὸ ὄχρὸν φῶς, ὅπερ ἡ σελήνη ἔριπτεν ἐπὶ τῆς γαληναίας θαλάσσης.

Ζαθέρδα — Παλιερός

Σ. ΚΑΡΝΩ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΣ 7

Ἐν τῷ βίῳ τοῦ αἰδίου προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ὁ ἀριθμὸς 7 ἔσχε μοιραίαν σύμπτωσιν.

Ὁ Καρνὼ ἐγεννήθη τῷ 1837 ἐν Λιμῶζ (Limoges = 7 γράμματα).

Εἰσῆχθη εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν σχολὴν τῷ 1857.

Ἐξελέχθη πρόεδρος τῷ 1887, δυνάμει τῆς § 7 τοῦ συντάγματος.

Ἐδολοφονήθη κατὰ τὸ 7 ἔτος τῆς προεδρίας του κατὰ τὸ 57 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Τὸ δολοφονικὸν ὄργανον ἦτο ἡ μαχαίρις (coureau = 7 γράμματα) μεγέθους 25 centimes (2 + 5 = 7).

Ὁ δολοφόνος ἦτο Ἰταλὸς (Italien = 7 γραμ.) ὀνόματι Καζέριο = 7 γρ.

Ἀπέθανε τῇ 25 Ἰουνίου (2 + 5 = 7).

Τὸ σῶμα τοῦ Καρνῶ μετεκομίσθη εἰς τὸ Πάνθειον τὴν 7ην ἡμέραν μετὰ τὸν θάνατόν του.

Ὁ ἐκ Μόσχας Ἰωάννης Πετρόφ.

ΟΠΩΡΑΙ

Ἐν τινι χώρᾳ ὑπῆρχε νόμος, ὅστις ἀπηγόρευεν εἰς τὸν ἄνδρα ν' ἀσπασθῇ τὴν σύζυγον του ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Διὰ τὴν παράβασιν τοῦ νόμου τοῦτου (και ἄλλων ἴσης σοφίας) κεραμεὺς τις ὑπέστη καταδικᾶς, ἐπανελημμένως, εἰς πρόστιμον και φυλάκισιν.

Ἐτυχε μετὰ ταῦτα, ὅτε ὁ κεραμεὺς εἰργάζετο παρὰ τὸν τροχόν του, νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν εἰς τῶν νομοθετῶν, ὅστις τῷ ἐξέφερε παράπονα, διότι τινὰ τῶν ἔργων τοῦ κεραμεῦς, αἵτινα ἠγόρασε πρὸ τινος, εἶχον πολὺ εὐκόλως θραυσθῇ.

— Ἐὰν ἤμην κεραμεὺς, εἶπεν ὁ νομοθέτης, θὰ κάτεσκεύαζον τὰ ἔργα μου οὕτως, ὥστε νὰ μὴ θραύοντο τοσοῦτον εὐχερῶς.

— Κι ἐγὼ, εἶπεν ὁ κεραμεὺς, ἐκν ἤμην ν ο μ ο π ο ι ὀ ς.

θὰ ἔκαμνον νόμους, ὅτινες δὲν θὰ παρεβαίνοντο τοσοῦτον εὐκόλως.

— Τὸ «ὅσον πλειότερον ἔρωτα δίδομεν, τοσοῦτον πλειότερον ἔχομεν», δυνατόν νὰ εἶναι ἀληθές διὰ τὰς γυναῖκας· ὁ ἀνὴρ ὁμοῦ φαίνεται, ὅτι εἶναι κάτοχος ὠρισμένης μόνον ποσότητος.

— Ὅταν ὁ Δημιουργὸς θελῇ φορεῖα τῶν σκέψεών του, πλάττει ἓνα καλλιτέχνην.

Τὸ μόνον ἀληθῶς δημοφιλὲς πρᾶγμα εἶναι ἡ μετριότης.

— Ἐγνώρισα ὅτι ἐκρηξίς ἀκολουθεῖ τὴν πτώσιν ἰδέας ἐν κενῇ κεφαλῇ.

Περηνγητής. — Ἐκφράσεις τινὲς ἐν τῇ Κινεζικῇ γλώσσῃ ἔχουσι περὶ τὰς 40 διαφόρους ἑνοιᾶς.

Μικρὰ δεσποινίς. — Τὸ ἴδιον και ἐν τῇ Ἑλληνικῇ. Περηνγητής. — Τί λέγετε δεσποινίς! Εἰπέτε μίαν. Μικρὰ δεσποινίς. — Ἀδὲν εἶναι ἄδω.

Ἐκεῖνος. — Νῦν, ἀφοῦ ἐνυμφεύθημεν, θέλω νὰ γνωρίζω ἴαν ἠγάπησάς ποτε προηγουμένως;

Ἐκεῖνη. — Ὅχι, Γεώργη μου, πῶς, μπουρεῖς ν' ἀμφιβάλλῃς; Σοὶ φέρω καρδίαν ἀκαίαν και θερμὴν ὡς ἡ ἰ δ ι κ ἡ σ ο υ.

(Ὁ Γεώργιος δὲν γνωρίζει ἴαν πρέπη νὰ εὐχαριστηθῇ ἢ ὄχι).

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

41. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τινὸς τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰσὶ δὲ αὐταί· Πόλις τῆς Ρωσίας, πόλις τῆς Ἑλλάδος, προκατακλυσμοῖον ζῶον, ἀρχαῖος Λατῖνος ποιητής, ἀρχαῖος Ἕλληγ γεωγράφος.

42. Λεξιγράφος.

Ἐν ἄρθρῳ κ' ἐν μόριον ἴαν τὰ παραθέσῃ, Λαόν τινα Πόντιον θὰ ἀποτελέσῃ.

43. Αἶνιγμα δημῶδες.

Ἀναβαίν' ἡ πιπιτσού, Καταβαίν' ἡ πιπιτσού, Οὔτε τρώγει οὔτε πίνει, Μόνον τὴν κοιλιά γεμίζει.

44. Φιλολογικὴ ἐρώτησις.

Ποῖος ποιητῆς τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος ἐγεννήθη ἐν Λευκάδι, πότε, και κατὰ ποῖον ἔτος ἀπέθανεν;

45. Αἶνιγμα Γρίφος

Νὰ ἀναγνωσθῇ τὸ ὄνομα Ῥωμαίου στρατηγοῦ.

Μύκωνος Ἐπαγγελῖα Κορναλαίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“

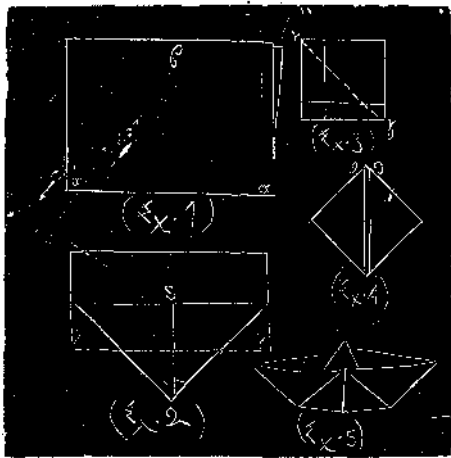
Ἐ. Κ. Μόκων. Ἐπιστολὴ σας μετὰ περιεχόμενα ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Συνδρομητῆραι ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Διὰ λύσεις αἰνιγμάτων ἔχετε καιρόν, διότι θὰ δημοσιευθῶσι μετὰ τὴν δημοσίευσιν 50 τοιοῦτων και θὰ βραβευθῶσιν οὐχὶ οἱ πρῶτοι, ἀλλ' οἱ πλείονα αἰνιγμάτων λύνοντες ὥστε ἀπέλτε αὐτὰς ἀκωλύτως. — Α. Δ. Ἐσταῦθα. Ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς. Σὰς ἐνεγράψαμεν διὰ δύο χρυσόδετα

Ἡμερολόγια. Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Σ. Λάρισσα. Ἐπιστολή καὶ δελτάριον ἐλήφθη μετὰ δημοσιεύσεων. Ἐχει καλῶς εἰμεθὶ συμφωνοί. — Ι. Π. Σπέτσας. Ἐπιστολή ἐλήφθη, διορθώσεις παραρτημάτων δὲν δημοσιεύομεν, ὡς κατόπιν ἐορτῆς, ἀφοῦ δηληθὴ πλέον τὸ κακὸν ἐγένετο. — Β. Α. Κάιρον. Φρ. 33,25 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. — Κ. Γ. Κ. Κωνσταντῶν. Ἐπιστολή με περιεχόμενα ἐλήφθη ἔχει καλῶς. Σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ δι' ἐν Ἡμερολόγιον. — Ε. Φ. Κέρκυρα. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐχει καλῶς. Ἐπιδιώξατε παρακαλοῦμεν με κ. Στρ. τελείωσιν ὑποθέσεως Ἀναμνηστικῆς σημειώσιν Ἡμερολόγιου — Ι. Ο. Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξει ἐν παρόντι φύλλῳ — Ν. Ν. Καλιίδα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξει ἐστειλάμεν κ. Ν. Γ. ὅτις εἶχεν ἀποστείλει χαρὶν ταύτην προγενεστέρως. Ὅστε ἡ λάθος, θὰ συμβαίη ἢ ἕτερον συνδρομητῆν θὰ ἐνοήσῃτε νὰ ἐγράψαμεν. — Κ. Γ. Α. Θεσσαλονίκης. Δελτάριον ἐλήφθη. Συνδρομητῆν ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐχει καλῶς. — Κ. Μ. Κ. Πειραιᾶ. Ἐπιστολή ἐλήφθη ἀλλὰ λυπούμεθα, διότι ἡ ὁδὸς τῆς ἐπερμότης τοιοῦτου ἔργου καθ' ἡμᾶς δὲν εἶναι ἡ κατάλληλος, ὡς γράφετε. Δέον νὰ ὑποβλήτε αὐτὸ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀρμοδίων πρώτων. — Κ. Α. Ἐσταθῶν. Ἐλήφθη πονημάτων σας καὶ ἂν ἐγκριθῇ δημοσιευθῆσεται. — Δ. Γ. Μ. Ναύπλιον. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ἀριθμὸς λαγείου σας εἶναι ὁ ἐκ δεξιάων ἀποδείξεως αὐτῶν ἀριθμὸς 383. Ἀπλουστάτων. Ἀπορούμεν δὲ ἐπὶ ἀπορία καὶ δυσθυμία ὑμῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Χάρτινα παίγνια. — Τὸ πλοῖον.

Δυνάμεθα νὰ κατασκευάσωμεν διὰ τοῦ χάρτου μεγάλην ποικιλίαν μικρῶν παιγνίων, τὰ ὅποια τὰ παῖδα μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ εὐχαριστήσεως πολλάκις κατασκευάζουσι. Χρὴν περιεργείας καὶ τῶν ἀγνοούντων τὴν κατασκευὴν τῶν, παρατίθεμεν μετὰ τῶν σχετικῶν εἰκόνων τινὰ τούτων. Τὸ πλοῖον. Λαμβάνομεν τετράγωνον χάρτου 25 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου περίπου μήκους, ἐπὶ 18—20 πλάτους μετὰ γωνίας

ὀρθῶς καὶ διπλοῦμεν αὐτὸν, ὡς δεικνύσι τὸ πρῶτον σχῆμα. Ἐἶτα φέρομεν τὰς δύο γωνίας α α πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ β καὶ οὕτω σχηματίζομεν δύο νέκυσ πτυχάς, ὧν αἱ γωνίαι ἐνοῦνται πρὸς τὸ σημεῖον ε, κέντρον τοῦ χάρτου, (σχῆμα 2). Τότε ἀναστρέφομεν τὰς δύο ἐλευθέρως πλευράς τὴν μίαν ἔμπροσθεν καὶ τὴν ἄλλην ὀπίσθεν μέχρι τῆς διὰ στιγμάτων σημειουμένης γραμμῆς γ γ, καὶ οὕτω ἀποτελοῦμεν τὸν λεγόμενον πῖλον τοῦ χωροφύλακος, τριαντῶ, κατὰ τοὺς παῖδας. Μετὰ τοῦτο εἰσάγωμεν τοὺς ἀντίχειρας ἐντὸς τοῦ πῖλου καὶ ἀνοίγομεν αὐτὸν ἕως οὗ ἐνώσωμεν τὰς δύο ἀντιθέτους γωνίας καὶ κατασκευάσωμεν τὸ σχῆμα 3, τακτοποιούντες τὰς γωνίας γ γ τοῦ 2 σχήματος. Ἀναστρέφομεν εἶτα τὰς ἐλευθέρως μικρὰς γωνίας τοῦ χάρτου τὴν μίαν ἔμπροσθεν καὶ τὴν ἕτεράν ὀπίσθεν, διπλοῦντες τὸν χάρτην κατὰ τὴν ἐστιγματισμένην διεύθυνσιν εζ καὶ οὕτως ἔχομεν δεξτερον πῖλον χωροφύλακος, τριαντῶ, τὸν ὅποιον ἀνοίγομεν, ὅπως καὶ τὴν πρώτην φοράν, διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὸ σχῆμα 4.

Λαμβάνοντες δὲ τέλος τὰς δύο γωνίας γ γ μετὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτη ἐκάστης χειρὸς, ἀπομακρύνομεν αὐτὰς ἐλαφρῶς καὶ μετὰ προσοχῆς, ἵνα μὴ σχίσωμεν τὸν χάρτην ἐν τῷ μεταξύ καὶ οὕτως σχηματίζομεν τὸ πλοῖον τὸ περὶσταμένον διὰ τοῦ σχήματος 5.

Φ. Η.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

Η ΠΡΟΟΔΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Βραβεύθην ἐν τῇ Δ' Ὀλυμπιακῇ ἐκθέσει

Ἐν τῷ λαμπρῷ καὶ ἐπὶ τῷ εὐρωπαϊκώτερον διεσκευασμένῳ τούτῳ ζαχαροπλαστέῳ κατασκευάζονται παντοειδῆ γλυκίσματα καὶ ζαχαροπικτα πρωτοφανῆ, ποιότητος ἀρίστης. Τὰ δὲ κομψέτα του εἶσιν ἐκτακτα, ἀμιλλώμενα πρὸς τὰ ἐκλεκτότερα τῶν καλλιτέρων Ἀθηναϊκῶν ἐργοστασιῶν καὶ βραβευθέντα ἐν τῇ Δ' Ὀλυμπιακῇ Ἐκθέσει. Οἱ βουλόμενοι προσελθέτωσαν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

Η ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ

Γ. ΖΑΡΟΥΧΛΙΩΤΟΥ

Ἐν τῇ πλατείᾳ Γεωργίου τοῦ Α'

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ἐν τῷ κομψοτάτῳ καὶ ὄντως εὐρωπαϊκῷ τούτῳ Κουρείῳ εὐρίσκει πᾶς φιλόκαλος καὶ φίλος τῆς καθαριότητος πᾶσαν τὴν δυνατὴν περιποίησιν. Πρὸς δὲ τούτοις ἐν αὐτῷ ἐκτελοῦνται θερμὰ καὶ ψυχρὰ λουτρά. Περιποιήσεις ἐξαιρετος. Συνιστᾶται θερμῶς.

Ὁ κ. Θάνος Τζαβέλλας λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ γνωστοποιήσῃ, τῷ σ. κοινῷ ὅτι ἐγκατέστη ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐν τῇ ὁδῷ Ἴπποκράτους ἀρ. 31, παρὰ τὴν Βαλλιδάκειον Βιβλιοθήκην καὶ ὅτι πωλεῖται παρ' αὐτῷ τὸ «Ἐγχερίδιον τοῦ Ἐμπορικῆς Δικαίου» τοῦ κ. Σ. Κροκιδᾶ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

Ν. Ε. ΠΑΝΑΓΟΥ ΚΑΙ Δ. ΦΟΥΣΑΡΑ

Βραβεύθην κατὰ τὴν τελευταίαν παγκόσμιον Ἐκθεσιν τοῦ Λυών.

Ἐν Χαλκίδι.

Τὰ λαμπρότερα ποτὰ, τὰ ὀρειώτερα καὶ γευστικώτερα, ἀμιλλώμενα πρὸς τὰ εὐρωπαϊκά, κατασκευάζονται ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τούτῳ, ἕνα γίνεται χρῆσις ὀλικῶν ἀγνοτάτων καὶ πρώτης ποιότητος.

Τὰ Κοινὰ, μαστίχη, οἶζο, βανίλια, ἀγγέλικα, κτλ. οὐ μόνον προτιμῶνται ἐν Ἑλλάδι τῶν εὐρωπαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ξένα πλοῖα σταθμεύοντα ἐν Ἑλλάδι προμηθεύονται ἤδη τοιαῦτα ἐκ τοῦ ἀρίστου τούτου ἐργοστασίου.

Ὅσοι δὲν τὰ ἐδοκίμασαν ἔτι, ἀνεπιτήρητως ἀγνοοῦσι τὴν κατασκευὴν τῆς ἑλληνικῆς μας ταύτης βιομηχανίας